

Hangulatkeltés a magyarok ellen

2024 szeptember 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A külhoni választókerületek intézményesítése kiteljesítené a nemzetegyesítés egységét a választójog terén.

A nyári politikai uborkaszezon elején vált témává, hogy a kormány esetleg módosítaná a választási törvényt, beemelve abba a határon kívüli választókerületek intézményét. A kérdéssel f?ként az ellenzéki sajtó foglalkozott a

Telext?l az Indexen, 444-en, Transtelexen, 24.hu-n, HVG-n át a Válaszonline-ig, nemegyszer érdemlegesnek mondható elemzésekben. A Demokratikus Koalíció szeptember elején online aláírásgyűjtést indított az ügyben, azzal a nyilvánvaló céllal, hogy felmutassa az elszakított magyarok választójogának kiszélesítése elleni „népakaratot”.

Meglepő józansággal nyilatkozott viszont Ujhelyi István, kifejtve, hogy a felvetés nem ördög?l való, s hogy egykori pártjának korábbi prominensei is tettek ilyen értelmű javaslatot, azzal a kiegészítéssel, hogy e kerületekben a szavazók a saját maguk által állított egyéni jelöltekre voksoljanak, ne a magyarországi pártok jelöltjeire. Ujhelyi vitaképesnek nevezte a törvénymódosítási gondolatot, amely a választójogi törvény jelenlegi súlyos hiányosságait javíthatná ki, amennyiben azt nemzeti konszenzusra törekvő módon fogadják el. Nyilatkoztak a kérdésben szakértők, határon kívüli és belüli magyar politikusok, de még szlovák közéleti személyiségek is, utóbbiak persze a sejtet? irritáltsággal és elutasítással.

A magyar kormány illetékesei tagadják, hogy a téma napirenden lenne, de attól még érdemes megvizsgálni azt nemzetpolitikai szempontból.

Mint a DK akciója is jelzi, e kérdés alkalmas arra, hogy a nemzetellenes erők a külhoni magyarok ellen hangulatot keltsenek.

Ebben komoly gyakorlatuk van, hisz 2002-es gyűzelmük részben annak volt köszönhet?, hogy épp Gyurcsány Ferenc javaslatára nekitámadtak a korábban általuk szorgalmazott Orbán–Nastase-paktumnak, 23 millió román munkavállalóval riogatva, könnyed lezserséggel azonosítva a Románia elnevezés? államalakulat polgárainak akkori számát a munkavállalókéval, belevéve tehát a gyermekeket s az aggkorúakat is, nem mellesleg lerománózva másfél millió magyart. A 2004-es népszavazás idején sem riadtak vissza a nyílt uszítástól azok, akik egyébként szélesre tárnák Magyarország és Európa kapuit a harmadik világ gazdasági menekültjei és a beilleszkedésképtelen, parazita, agresszív iszlám hódítók el?tt.

S bár a kérdésben megnyilatkozó RMDSZ-es szóviv?, Csoma Botond lehetségesnek és elképzelhet?nek nevezte a határon kívül él? magyar állampolgárok választójogának ilyen értelmű kiszélesítését, s a létező precedensekre is utalt, Erdélyben sem várható teljes konszenzus, itt is érzékelhet? a hajdani SZDSZ ihlette, a nemzetellenességnek és nemzetsemlegességnek sajátos egyvelegét felmutató gondolkodásmód. S nemcsak a Parászka Boróka-féle szellemi kútmérgez?kre gondolok – aki, mint emlékezetes, együtt ünnepelte Erdély elcsatolását a románokkal, s a gyerekeit is kivitte a fesztivításra, majd megírta mindezt a sajtóban, akinek a Csíksomlyói búcsú „franchise-rendszerben zajló vándorcirkusz”, s még hosszan sorolhatnám hasonló megnyilvánulásait –, hanem azokra, akik szerint ne szóljon bele senki az erdélyi ügyekbe, és mi se szóljunk bele az anyaországiakéba. Ennek a gondolkodásmódnak egyik legmarkánsabb és legismertebb képvisel?je Markó Béla volt RMDSZ-elnök, aki sportol?z abból, hogy hátba támadja a ballib sajtóban a magyar miniszterelnök nemzetstratégiai alapvetéseit. E kérdésben megszólalva is elmondta, hogy veszélyesnek tartja az elképzelést, s hogy kezdett?l úgy vélte, hogy az állampolgárságot és a szavazati jogot el kellett volna választani egymástól.

Fontos látni, hogy a nemzeti összetartozás nemes eszméjének ügyében két paradigma él egymás mellett: az összmagyar, amit legtömörebben úgy foglalhatunk össze, hogy „egy a nemzet”, legszebben pedig Szabó Dezs? fogalmazott meg sokat idézett gondolatában, miszerint „minden magyar felel?s minden magyarért”, a másik pedig a helyzetben ragadás, a szétdaraboltság paradigmája, amelyet vallók horizontja annak az országnak a határáig terjed, amelyben élnek. ?k tudatosan vagy öntudatlanul, de Trianont er?sítik, a nemzet széttöredezettségét szellemi-lelki szintre emelik.

Tény ugyanakkor, hogy a szóban forgó lehetséges törvénymódosításnak a Fidesz választótáborán belül is szép számmal akadnak ellenzői. Az is egyértelmű, hogy egy ilyen jellegű módosítás mögött az elemzők, véleményformálók és a választók nagy része a Fidesz-hatalom önbebetonozását fogja látni.

De ok lehet-e mindez arra, hogy egy nemzetpolitikailag helyes lépést ne tegyünk meg? „Csak a vér s a nyelv tudja összetartani az embereket s a közös múlt emléke” – írta Wass Albert. Valamint a közös sorsalakítás, a közös célok s a közös jövőbe vetett hit, tehetjük hozzá az írófejedelem szellemiségében.

A magyar politikai elitnek a trianoni békediktátum elfogadása óta nemcsak az elsőrendű feladata, hogy mindent megtegyen a teljes magyar nemzet megmaradásáért és gyarapodásáért, hanem az is, hogy küzdjön az egyes nemzetrészek „szétfejl?dése”, a centrifugális történelmi erők ellen, hogy meg?rizze s lehetőleg intézményesítse a Kárpát-medencei magyarság akarategységét.

Ez akkor is történelmi létparancs nemzeti szempontból, ha a kommunista vezetés a nyolcvanas évek közepéig épp a fordítottját tette annak, mint ami a feladata lett volna: kitörölni igyekezett a felnövekvő nemzedékek tudatából még a határon kívül rekedtek létét is. És akkor is, ha a baloldali kormányok a „merjünk kicsik lenni” filozófiája mentén nemzetárulással felérő alapszerződéseket kötöttek, megcsonkították a státustörvényt és olyan vissza nem térő történelmi lehetőségeket hagytak ki, mint például azt, hogy megkérjék a román EU-csatlakozás támogatásának az árát, s ragaszkodjanak annak fejében az erdélyi magyarság három szintű autonómiájának megteremtéséhez.

A „szétfeladás” ellensúlyozását szolgálta a rendszerváltozás utáni jobboldali kormányok politikája, az Antall József vezette, első szabadon megválasztott kabinet által felépített állami intézményrendszer, a Határon Túli Magyarok Hivatalától az Illyés és Teleki László Alapítványon át a Duna tévéig, majd 1998 után a státustörvény, a Magyar Állandó Értekezlet és a Kárpát-medencei Magyar Képviselői Fóruma, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

A magyar állampolgárság 2010-es kiterjesztése megnyitotta annak a lehetőségét, hogy az állampolgárságuktól a trianoni rablóbéke következtében megfosztott magyarok utódai azt visszaigényelhessek, és részt vegyenek a nemzet politikai akaratképzésében. Ez volt az igazi cezúra a nemzetpolitikában, a legfontosabb lépés a határokon átívelő nemzetegyesítés 1998-ban meghirdetett programjának megvalósításában. 2014 óta nemcsak egy szép metafora, hogy a Magyar Országgyűlés a nemzet parlamentje, hanem közjogi tény.

Nem az a fő kérdés, hogy hét, kilenc vagy tíz kerület lenne határon kívül, ez a választójogi szabályozás finommechanikájához tartozik. Ha abból indulunk ki, hogy a Kárpát-medencében a jelenlegi országhatárokon kívül él egymillió magyar állampolgár, míg azon belül kevesebb mint tízmillió, akár ennél több kerület is indokolt lehetne.

S nem is az a lényeg, hogy saját jelöltekre vagy magyarországi pártok jelöltjeire szavaznak-e majd az elképzelt új választókerületekben és az sem, hogy melyik pártnak hány képviselője lesz az esetleges módosításból következően. Van olyan elemző, aki szerint a Fidesz elvesztheti a vámon azt, amit nyer a réven.

Nemzetpolitikai szempontból az lenne a legfontosabb dimenziója e lépésnek, hogy kiteljesítené a nemzetegyesítés eszméjét a választójog terén.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

